

JĒZUS KRISTUS ATKLĀSME

(BĪBELES PĒDĒJĀS GRĀMATAS STUDIJAS)

1. TAS NAV NEKĀDS NOSLĒPUMS

„Šī ir Jēzus Kristus atklāsme, ko viņam devis Dievs, lai saviem kalpiem rādītu, kam jānotiek drīzumā. To visu Kristus darīja zināmu, sūtīdams savu eņģeli pie sava kalpa Jāņa, kas apliecināja visu, ko viņš redzēja – Dieva vārdu un liecību, ko sniedza Jēzus Kristus. Laimīgs, kas lasa un klausās šos pravietojuma vārdus un kas ievēro visu, kas tur rakstīts, jo noliktais laiks ir tuvu.” (Atklāsmes 1:1-3)

Nereti Bībeles pēdējo grāmatu dēvē par „slepeno apokalipsi” vai „noslēpumaino atklāsmi”. Tādējādi tiek sacīts, ka ne katrs spēj saprast tās tēlus un simbolus. Tomēr šāds apzīmējums ir iekšēji pretrunīgs, jo tas mēģina savienot divus pretstatus: vārds „atklāsme” (grieķu val. – *apokalypsis*) ir pretstats vārdam „slēpts” vai „slepens”.

Atklāsmes grāmata ir atvērta un saprotama grāmata, ja vien mēs to rūpīgi studējam. Tajā pat laikā jāpatur prātā, ka mēs nedrīkstam tai tuvuoties vienīgi ar savu mūsdienīgo domāšanas veidu. Šī grāmata tika uzrakstīta mūsu ēras pirmā gadsimta beigās. Tā laika kristiešiem bija vieglāk saprast Atklāsmes grāmatas līdzības un simbolus, jo tos veidoja viņu laikmeta tēli. Turklāt viņi labāk par mums pārzināja Vecās Derības grāmatas, jo tolaik tās bija viņu Bībele. No otras puses, ebreju domāšanas veids ar tā austrumnieciskajiem priekšstatiem mums ir vēl mazāk pazīstams. Tomēr, pētot Bībeli, vēsturi un kultūru, mēs varēsim iepazīties ar Atklāsmes grāmatas valodu un tēliem pietiekami plaši.

Sarp citu, daudzi no šiem tēliem ir cieši saistīti ar simboliem Daniēla grāmatā. Tie, kuri ir pētījuši Daniēla grāmatu, Atklāsmes grāmatā varēs orientēties daudz vieglāk. Savukārt, ja mēs centīsimies Atklāsmes grāmatā saskatīt mūsdienu izgudrojumus (piemēram, tankus, lidmašīnas, raķetes utt.), mēs tikai sapīsimies patvaļīgās spekulācijās. Kā viens no svarīgākajiem Bībeles studiju pamatlikumiem mums jāpatur prātā, ka Bībele lielā mērā izskaidro sevi pati. Bet vissvarīgākā lieta, ja vēlamies izprast Atklāsmi, ir Svētā Gara vadība. Viņš atvērs mūsu acis un sniegs pareizu izpratni. (Skat. Jāņa 16:8, 13)

ATŠKIRĪGI INTERPRETĀCIJAS VEIDI

Vairums Atklāsmes grāmatas interpretāciju balstās teoloģiskos pieņēmumos. Šie uzskati ir kā brilles, caur kurām var raudzīties uz Jāņa Atklāsmes grāmatā rakstīto. Tomēr šādā veidā daudzas lietas var tikt interpretētas tendenciozi, piedēvējot tekstam idejas, kādu tajā patiesībā nav.

Divas no plašāk izplatītajām interpretācijas formām ir *futūrisms* un *preterisms*.

Reformācijas laikā protestanti norādīja uz Romas pāvestu kā Bībelē pravietoto „Antikristu” (pamatojoties uz Daniēla 7. un 8. nodaļu, 2. Tesalonīkiešiem 2. nodaļu, kā arī Atklāsmes 13. un

17. nodaļu). Šī iemesla dēļ pretreformācijā divi jezuīti centās atspēkot šādu Bībeles interpretāciju.

Luišs d'Alkazars Antikristu pārcēla uz pagātni. Šis interpretēšanas modelis tiek saukts par *preterismu* (notikums, kas bijis pagātnē un kam nav nekādas saistības ar tagadni). Saskaņā ar d'Alkazaru, Antikrists nenāca ne no jūdaisma, ne arī no kristietības, bet gan no politiskās Romas, kuras kariem un vajāšanām par upuriem krita tūkstošiem jūdu un kristiešu. Šo nostāju šodien atbalsta arī daudzi liberālie protestantu teologi, tādējādi interpretējot Atklāsmes grāmatu senās Romas kontekstā.

1585. gadā jezuīts Francisko Ribera publicēja savu futūristisko skatījumu uz pravietojumiem: atbilstoši tam, Antikrists nāk no Israēla (no Dana cilts) un parādīsies tikai pēc „Jēzus neredzamās atgriešanās” un uzticīgo „slepenās aizraušanas”; viņš atjaunos Templi un atceļ kristīgo ticību; viņš iecels sevi Dieva vietā un trīs ar pusi gados iekaros pasauli.

Deviņpadsmitajā gadsimtā konservatīvie protestanti pārņēma Riberas futūristisko skatījumu, saredzot tajā iespēju pārtraukt naidošanos ar Romu. Tomēr viņi šo futūrisku vēl paplašināja, savienojot to ar dispensionālismu. Mūsdienās to aizstāv ne tikai daudzas neatkarīgās protestantu draudzes, bet tāpat arī lielo baznīcu pārstāvji.

Dispensionālisms iedala cilvēces vēsturi septiņos laikmetos. Saskaņā ar šo uzskatu, jūdi pieņēms evaņģēliju un sludinās to citām tautām tūkstošgades jeb milēniuma laikā (septītais laikmets – pēc kristiešu „slepenās aizraušanas”). Tomēr Antikrists (kurš pats ir jūds) viņus apspiedīs. Pēc septiņiem gadiem viņus izglābs Jēzus redzama parādīšanās.

Šis uzskats pienācīgi nenovērtē Atklāsmes grāmatas tēlus un pravietotos vēsturiskos notikumus. Turklāt daudzējādā ziņā tas ir pretrunā Jaunās Derības nostādņām, kas nepazīst, piemēram, ne neredzamu Jēzus atgriešanos, ne arī uzticīgo „slepenu aizraušanu”.

Tā vietā, lai vadītos no aizspriedumainiem teoloģiskiem konceptiem, daudz saprātīgāk Atklāsmes grāmatas tēlu pētīšanā būtu izmantot pašas Bībeles piedāvātos līdzekļus un Atklāsmē ainotos notikumus salīdzināt ar vēstures datiem un ziņojumiem. Šajā grāmatā Dievs vēlas mums atklāt cilvēces un kristīgās draudzes vēsturi sākot ar apustuļa Jāņa dienām līdz pat tagadējās pasaules noslēgumam.

ATKLĀSMES GRĀMATAS FONS UN IZCELSME

„Ši ir Jēzus Kristus atklāsmē, ko viņam devis Dievs, lai saviem kalpiem rādītu, kam jānotiek drīzumā. To visu Kristus darīja zināmu, sūtīdams savu eņģeli pie sava kalpa Jāņa, kas apliecināja visu, ko viņš redzēja – Dieva vārdu un liecību, ko sniedza Jēzus Kristus.” (Atklāsmes 1:1, 2)

Bībeles pēdējo grāmatu mēdz saukt par Jāņa atklāsmes grāmatu vai „Jāņa atklāsmi”, tomēr tas nav gluži pareizi. Ne jau Jānis ir tas, kurš te kaut ko atklāj, bet gan Dievs – caur Jēzu Kristu nododams mums savu vēstījumu par to, kas cilvēci sagaida. Varam sacīt vēl vairāk – Atklāsmes grāmata attēlo jeb atklāj pašu Jēzu Kristu. Tā parāda, ka Jēzus nav tikai dižens cilvēks, ievērojams skolotājs, pravietis vai reliģijas dibinātājs, bet Viņš ir Universa pavēlnieks, Dieva Dēls, kuram ir vara pār dzīvību un nāvi un kurš ir Glābējs un Tiesnesis.

Jānis šo atklāsmi saņēma ar eņģeļa starpniecību un pierakstīja to, lai nodotu tālāk mums. Viņš ir pravietis, caur kuru Dievs uzrunā mūs. Dievs vēlas lasītājam atklāt, „kam jānotiek drīzumā”, lai varētu piepildīties Viņa glābšanas plāns. Pravietiskais skats aptver laiku no agrīnajiem kristiešiem līdz Jēzus Kristus atkal atnākšanai un jaunradītajai Zemei. Grāmatas pirmā daļa stāsta par visu kristīgo ēru, aplūkojot to no dažādām perspektīvām, savukārt otrā daļa vairāk vērsta uz notikumiem, kam jārisinās Gala laikā jeb laika beigās. Lasītājs tiek vadīts pie atziņas, ka Dievs ir vienmēr klātesošs un Viņam ir vara pār visu. Uz šīs zemes nenotiek nekas tāds, ko Viņš jau iepriekš nebūtu paredzējis un ko Viņš galu galā nespētu vērst par labu. Šie divi aspekti skaidri izteikti Atklāsmes 1:7, 8.

Kas tad bija šis Jānis, kurš aprakstījis atklāsmes, lai nodotu tās tālāk mums? Nešaubīgi varam sacīt, ka tas bija viens no Jēzus Kristus mācekļiem. Viņš piedzīvoja cienījamu vecumu un mūža nogalē saņēma šos pravietiskos redzējumus no paša Dieva (Atklāsmes 1:1, 4, 9). Vairākus gadus iepriekš imperators Nerons (54-68 m.ē.) bija uzsācis kristiešu vajāšanu Romā. Imperators Domiciāns (81-96 m.ē.) gāja vēl soli tālāk. Viņš pasludināja sevi par dievu un pieprasīja, lai arī kristieši upurētu vīraku viņa statujas priekšā. Vispārīgi Romas impērijā bija reliģiskā brīvība, bet ar šo vienu izņēmumu – imperators bija jāpielūdz kā papildu dievs. Kad cilvēks šo pienākumu bija izpildījis, viņš varēja netraucēti praktizēt savu reliģiju.

Tā kā vairums kristiešu atteicās pielūgt Domiciānu kā dievu, imperators bieži sodīja viņus ar nāvi, dažkārt arī tikai ar izsūtīšanu. Arī valdnieka sieva Domacilla, kas bija kļuvusi par kristieti, tika izsūtīta trimdā uz vientuļu salu.

Tā kā Jānis tajā laikā bija sabiedrībā ļoti cienīts, Domiciāns neuzdrošinājās viņu nonāvēt, bet aizsūtīja godāto apustuļi uz neauglīgo, klinšaino Patmosas salu. Šī sala atrodas Egejas jūrā un tās izmēri ir aptuveni 16 kilometri garumā un 9,6 kilometri platumā. Domiciāna vajāšanas sākās 95. gadā un beidzās jau pēc gada, līdz ar imperatora nāvi. Šajā laikā Jēzus savam māceklim atklāsmēs parādīja kristīgās draudzes vēsturi līdz pat pasaules noslēgumam.

PĀRDOMĀM

Vai es ticu, ka Dieva rokās ir ikviens manas dzīves aspekts?

SVĒTNĪCA – ATKLĀSMES GRĀMATAS IZPRATNES ATSLĒGA

Atklāsmes 1:9-13

Jānis savu atklāsmi saņēma Kunga dienā (burtiski: „dienā, kas pieder Kungam”. Daudzi kristieši to saprot kā svētdienu. Tomēr Bībelē pirmā nedēļas diena nekur netiek saukta par „Kunga dienu”. Svētdienu ar šo terminu sākuši apzīmēt *baznīctēvi* 2. gadsimta beigās. Bībelē apzīmējums „Kunga diena” ir attiecināts vienīgi uz tiesas dienu (Jesajas 13:6-11) un sabatu (2. Mozus 20:8-11). Atklāsmes grāmatas pirmās nodaļas desmitā panta konteksts un burtiskais tulkojums liek secināt, ka te nav runa par tiesas dienu, bet gan par sabatu. Respektīvi, pielūgsmes diena ir minēta kopā ar pielūgsmes vietu.

Šajā vīzijā Jānis acīmredzot sabatā (pielūgsmes dienā) stāv kvēpināmā altāra priekšā svētnīcā. Proti, kad viņš apgriežas, viņš redz Jēzu starp septiņiem zelta gaismekļiem. Israēla svētnīcā

septiņzaru gaismeklis (saukts arī *menora*) stāvēja tieši aiz pirmās telpas ieejas. Savukārt kvēpināmais altāris atradās pie priekškara, kas atdalīja šo telpu no vissvētākās vietas. Pie šī altāra kalpojošais priesteris parasti aizlūdza par tautu. Tā kā Templi romieši 70. gadā bija izpostījuši, Jānis vīzijā acīmredzot atrodas Debesu svētnīcā (sal. Atklāsmes 15:5). Tur viņš radīšanas piemiņas dienā pielūdz Radītāju.

Daudziem kristiešiem ir problēmas ar Atklāsmes grāmatas interpretāciju tā vienkāršā iemesla dēļ, ka viņi nav iepazinušies ar Israēla svētnīcu, respektīvi, ar tās gadskārtējiem reliģiskajiem svētkiem, kuros svētnīca jeb Tempelis kopš Vecās Derības laikiem simboliski attēloja glābšanas plānu. Atklāsmes grāmatā ir darīšana ar Debesu Templi un īpaši ar Derības šķirstu (Dieva troņa simbols), no kurienes viss tiek vadīts. Tāpēc šobrīd mums būtu vērts veltīt laiku īsam svētnīcas apskatam.

Mozum bija jāuzbūvē svētnīca, kas atbilstu Debesu prototipam (Ebrejiem 8:1, 2, 5). Tā kā sākotnēji izraēlieši mita Sinaja tuksnesī, saskaņā ar Dieva norādījumiem, viņi uzbūvēja pārvietojamu svētnīcu, ko mēdza dēvēt arī par „*telti*” vai „*mājokli*”. To varēja izjaukt, pa daļām pārnest uz citu vietu un tur atkal samontēt. Vēlāk tas kļuva par paraugu jūdu tempļa būvniecībai. Pretstatā agrīno kristiešu baznīcām, tā ieeja atradās austrumu pusē, un tādējādi priesteri un ļaudis lūdza ar seju pret rietumiem (tādējādi nepārprotami demonstrējot atsacīšanos no Saules kulta). „Mājoklis” bija darināts no koka, kas pārklāts ar zeltu, un tā jumtu veidoja paklāji un dzīvnieku ādas (2. Mozus 26:1-30). Tajā atradās divi nodalījumi – Svētā vieta un Vissvētākā vieta, – kuras atdalīja priekškars (2. Mozus 26:31-33). „Telts izmēri bija aptuveni 10 metri garumā un 5 metri platumā.

Svētajā vietā, pie priekškara, kas aizsedza ieeju Vissvētākajā vietā, atradās zelta altāris, uz kura rītos un vakaros tika dedzināts vīraks (2. Mozus 30:1-9). Ziemeļu pusē atradās upurmaizes jeb skatāmās maizes galds (2. Mozus 40:22, 23; 25:23, 24), uz kura priesteri katru sabatu novietoja 12 svaigus maizes klaipus, bet iepriekšējos tie apēda (3. Mozus 24:5-9). Savukārt dienvidu pusē stāvēja septiņzūburu lukturis (2. Mozus 26:35; 25:31, 37), kurā pastāvīgi dega eļļas lampas (3. Mozus 24:2-3).

Vissvētākajai vietai bija kuba forma – aptuveni 5 metri garumā, platumā un augstumā. Tajā bija jāatrodas aptuveni 1,25 metrus garam Derības (Liecības) šķirstam. Tas bija darināts no ar zeltu pārklāta akācijas koka un tika apzīmēts arī kā „Žēlastības krēsls” vai „Salīdzināšanas vāks”. Uz tā atradās divi zelta *ķerubi* (2. Mozus 25:1-22). Šķirstā atradās paša Dieva rakstīti desmit baušļi (2. Mozus 31:18). Derības šķirsts bija Dieva troņa simbols; eņģeļi pielūdza neredzamo Dievu. Viņa valdīšana bija balstīta uz žēlastību (salīdzināšana) un taisnību (baušļi, paklausība).

Svētnīcu ietvēra aptuveni 50 metrus gara, 25 metrus plata un 2,5 metrus augsta siena jeb nožogojums, veidojot *pagalmu* (2. Mozus 27:9-18). Pagalmā atradās ar varu pārklāts sadedzināmo upuru altāris; tā izmēri bija apmēram 2,5 metri garumā un platumā, un 1,5 metri augstumā (2. Mozus 27:1-8). Starp altāri un ieeju Svētajā vietā atradās mazgājamais trauks, kurā pirms upurēšanas vai ieiešanas Svētajā vietā mazgājās priesteri (2. Mozus 30:17-21).

PĀRDOMĀM

Derības jeb Liecības šķirsta mums atgādina – ja esam slēguši derību ar Dievu, viņa žēlastība mūs aizsargā pret baušļu apsūdzībām.

GLĀBŠANAS PLĀNA SIMBOLI

Ebrejiem 9:1-28; 10:1-23

Dieva būtība, kā arī Viņa rīcība mums ne vienmēr ir izprotama. Šī iemesla dēļ Viņš daudz ko paskaidro simbolos un līdzībās. Arī izraēliešu Svētnīca ir viena no šādām līdzībām. Vecās Derības laikā tai bija jāatklāj veids, kā cilvēks var atrast ceļu atpakaļ pie Dieva.

Sadedzināmo upuru altāris. Cilvēkam, kurš vēlējās nākt pie Dieva, ar upura palīdzību bija jāsaņem grēku piedošana. Šis grēkus izpērkošais upuris bija Jēzus Kristus, kurš uzņēma uz sevis cilvēku grēkus (Ebrejiem 10:12, 14, 18). Nav cita ceļa, izņemot Viņu (Jāņa 14:6). Ikdienas dzīvnīeku upurēšana Svētnīcā bija norāde uz Dieva pastāvīgo labprātību piedot grēkus.

Mazgājamais trauks. Kristībā mēs atzīstam, ka mums jātiek attīrītiem (šķīstītiem) no mūsu grēkiem (Titam 3:5). Kāju mazgāšana mums atgādina kristību, kā arī norāda uz grēku piedošanas nepieciešamību ik dienas (Jāņa 13:1-17; 10. pants burtiski: „Tam, kas ir jau mazgāts...” Šeit Jēzus netieši norāda uz kristību).

Svētā vieta. Caur Jēzus Kristus upuri un mūsu kristību mums ir savienība ar Dievu Viņa draudzē.

Galds ar maizēm. Svētajā Vakarēdienā mēs pieminam Jēzus Kristus upuri (1. Korintiešiem 11:23-26). Jēzus mums ir nozīmīgs kā dienišķā maize; mēs dzīvojam tikai pateicoties Viņam (Jāņa 6:35).

Lukturis un eļļa tajā. Jēzus ir gaisma, kas mums dod dzīvību (Jāņa 1:4, 5). Pateicoties Svētā Gara darbībai, arī Viņa draudze ir gaisma pasaulē (Mateja 5:14-16; Atklāsmes 1:20).

Kvēpināmo upuru altāris. Caur lūgšanu mēs uzturam saikni ar Dievu (Atklāsmes 8:3, 4).

Priekšgars. Tikai pēc Viņa atgriešanās mēs varēsim redzēt Jēzu vaigu vaigā (1. Korintiešiem 13:12; Atklāsmes 21:3). Līdz tam laikam Viņš ir slēpts mūsu skatam (Jesajas 45:15). Ar savu upuri Jēzus mums sagādāja iespēju iziet caur šo priekškaru (Lūkas 23:45, 46; Ebrejiem 10:19-22)

Vissvētākā vieta. Tiešas Dieva klātbūtnes vieta (Atklāsmes 11:19; 1. Timotejam 6:16).

Derības (Liecības) šķirsts ar Žēlastības troni un Desmit baušļiem. Dieva valdīšana balstās uz žēlastību un taisnību. Tam, kurš vēlas tuvoties Dieva tronim, vispirms jāsaņem Jēzus Kristus upura nodrošinātā piedošana un jāpaklaus Viņam.

Lasot Atklāsmes grāmatu no Svētnīcas perspektīvas, mēs ieraudzīsim, cik svarīga ir tās loma. Kā jau iepriekš atzīmējām, Atklāsmes grāmatas pirmā nodaļa sākas Debesu Svētnīcā.

PĀRDOMĀM

Jēzus Kristus ir mans Augstais priesteris, un tāpēc es varu ar prieku tuvoties Dievam.

JĒZUS, ATKLĀSMES KUNGS

Atklāsmes 1:5-18

Jēzus Kristus atklāsme ne tikai iezīmē nākotnes notikumus, bet ar dažādu tēlu un simbolu palīdzību mums arī stāsta, kas un kāds ir pats Jēzus.

5. pants. Jēzus ir „pirmdzimtais no mirušajiem”. Termins „pirmdzimtais” (grieķiski – *protokos*) israēliešiem ne vienmēr apzīmēja vecāko dēlu ģimenē, bet arī cilts vadoni (autoritāti), mantinieku (visu tiesību un īpašumu ieguvēju), kā arī ģimenes garīgo „galvu” (priesteri). Tādējādi Dāvids (Psalmi 89:20-28), Jēkabs (2. Mozus 4:22) un Efraims (Jeremijas 31:9) tika saukts par „pirmdzimto”, kaut nebija vecākais dēls savā ģimenē. Tā arī Jēzus nav pirmais, kas piedzimis, bet gan autoritāte, savu ļaužu vadītājs, mantinieks un priesteris. Viņš ir arī mirušo Kungs, jo Viņš ir uzvarējis nāvi; Viņš tos atkal piecels dzīvībai.

7. pants. Jēzus ir Kungs, kuru, viņam atnākot otrreiz, redzēs visa cilvēce. Vienu cilvēces daļu viņa atgriešanās pārbiedēs, un šie cilvēki vaimanās par neizmantoto izdevību, kamēr otra cilvēces daļa ar prieku sagaidīs savu Glābēju.

13. pants. Jēzus ir „Cilvēka Dēls”, kurš jau Daniēla grāmatā ir attēlots saņemam no Dieva valstību un varu (sal. Daniēla 7: 13, 14).

13. -15. pants. Jēzus ir Augstais priesteris, par ko liecina viņa priesteri ietērps (sal. Daniēla 10:5, 6; 12:1; viņš ir arī valdnieks Mihaēls). Viņa acis līdzinās uguns liesmai; to skatiens caururbj visu. Viņa kājas ir kā mirdzošs kausēts varš [citā Bībeles tulkojumā – bronza]. Viņa valdīšana nebalstās uz dzelzi un māla sajaukuma, kā tas ir ar Daniēla 2. nodaļā ainotajām cilvēku valstīm (Daniēla 2: 41-44).

16. pants. Ar savu Vārdu viņš tiesās pasauli, novēršot visas netaisnības (Ebrejiem 4:12; Jesajas 49:2).

17., 18. pants. Uz Jēzu attiecas tas pats tituls, kas uz Dievu Tēvu, jo viņš ir „Dēls” (sal. 4. un 8. p.); viņš ir, viņš bija un viņš nāks; viņš ir Alfa un Omega (grieķu alfabēta pirmais un pēdējais burts); viņš dzīvo no mūžības uz mūžību. Šie apzīmējumi raksturo Jahvi (arī Jehova – ebreju vārds, kas apzīmē Dievu, „ES ESMU”; sal. 2. Mozus 3:13-15). Praviētis Jesaja frāzi „es esmu Pirmais un Pēdējais” paskaidro šādi – bez viņa nav citu dievu (Jesajas 44:6). Tātad *dievu sarakstā* ir vienīgi Jahve – no sākuma līdz galam. Nevienš cits nav dievs, tāpēc arī neviena cita vārds nav *dievu sarakstā*.

Tātad Atklāsmes grāmatā ainoto notikumu centrā atrodas Jēzus Kristus. Viņš ir uzņēmies novest līdz galam šīs pasaules vēsturi, kuru raksturo grēks un ciešanas. Viņš ir Kungs pār dzīvību un nāvi, tādēļ viņa draudzei nav jābīstas no gaidāmajiem notikumiem – pats Jēzus Kristus atrodas savas draudzes vidū.

PĀRDOMĀM

Kāda loma Jēzum ir manā dzīvē?

MIERINĀJUMS DRAUDZEI

Atklāsmes 1:20

Jēzus stāv gaismekļu vidū un tur savās rokās septiņas zvaigznes; šis tēls ir īpaši nozīmīgs, pārdomājot apstākļus, kādos atradās jaunā kristiešu draudze Jāņa dienās. Izņemot pašu Jāni, visi

apustuļi bija miruši, draudze tika vajāta, un Jēzus joprojām nebija atgriezies. Vai viņu ticība bijusi veltīga? Vai tas, ka Jēzus nāks un atbrīvos viņus no ciešanām uz visiem laikiem, bijis tikai skaists sapnis? Cik vēl viņiem būs jācieš par savu uzticību? Vai tiešām varētu būt, ka triumfēs sātans un viņa sabiedrotie?

It kā atbildot uz šiem jautājumiem, Jānis raksta: Jēzus atrodas savu draudžu vidū un tur savās rokās draudžu garīgos vadītājus; Viņš nāks ar mākoņiem un viņu redzēs katra acs. Ko viņš ir apsolījis, to viņš izpildīs.

PĀRDOMĀM

Vai es joprojām uzticos Jēzum arī tad, kad manā dzīvē, šķiet, viss notiek nepareizi un manas lūgšanas paliek nesadzirdētas?

KOPSAVILKUMS

Bībeles pēdējā grāmata, atklāsmes grāmata, nav aizzīmogota grāmata. Ar tās daudzo tēlu un simbolu palīdzību, vairums no kuriem sakņojas Vecajā Derībā, Dievs vēlas mums atklāt, ar kādiem notikumiem jārēķinās viņa draudzei. Lai kas arī notiktu, to visu Dievs vada no savas Svētnīcas. Tāpēc arī stāsta galvenā vēsts nav cilvēces krišana, bet gan Jēzus Kristus atgriešanās un Zemes jaunradīšana. Tam vajadzētu mūs iedrošināt grūtībās nepazaudēt skatu uz skaisto nākotni, ko mums apsolījis un nodrošinājis Jēzus. Ikviens, kurš ne tikai lasa Atklāsmes vēsti, bet arī kārtu savu dzīvi atbilstoši tai, varēs raudzīties uz gaidāmajiem notikumiem ar mieru sirdī (Atklāsmes 1:3).

Dievs ir pacēlis laika priekškaru, lai mēs redzētu, kurp virzās mūsu dzīves ceļš. Viņš parāda, ko mūsu labā dara Dieva Dēls Jēzus Kristus. Ir ļoti svarīgi, lai mēs, pievēršoties Atklāsmes grāmatai, atstātu visus savus aizspriedumus un viedokļus un pētītu to ar atvērtu prātu un Svētā Gara vadībā. Tāpēc mums vajadzētu lūgt: „Kungs, ko tu vēlies man atklāt? Kas no tā ir svarīgs tieši manai dzīvei? Kas stiprinās manu uzticību un kas to var apdraudēt? Ko man vajadzētu darīt?”

PERSPEKTĪVA

Nākamajā stundā pievērsīsimies septiņām draudzēm, par ko stāsta Atklāsmes grāmatas 2. un 3. nodaļa. Tās simbolizē Jēzus Kristus draudzes vēstures septiņus periodus, sākot ar agrīno kristiešu draudzi līdz pat pasaules noslēgumam. Šis īsais ieskats draudzes vēsturē no Dieva skatupunkta ir ne tikai interesants materiāls pētījumiem, bet tas ir arī cieši saistīts ar mūsdienu kristietību, tātad arī ar mums. Ko Jēzus vēlas mums sacīt?

ATKLĀSMES GRĀMATAS ATSAUCES UZ IKDIENAS KALPOŠANU ISRAĒLA SVĒTNĪCĀ

Kad kalpojošais priesteris iegāja Svētnīcā, vispirms viņš pārbaudīja gaismekļus. (Atklāsmes 1:12-20)

Pēc tam Tempļa (Svētnīcas) durvis palika atvērtas. (Atklāsmes 4:1)

Tika nokauts jērs. (Atklāsmes 5:6)

Asinis tika izlietas uz sadedzināmo upuru altāra pamatnes. (Atklāsmes 6:9)

Pēc tam uz zelta altāra Svētajā vietā tika upurēts vīraks. (Atklāsmes 8:3, 4)

Tad tika pūstas taures, lai signalizētu, ka upurēšana ir beigusies. (Atklāsmes 8:2, 6)

JAUTĀJUMI PAR 1. TĒMU

1. Kāds ir Bībeles pēdējās grāmatas burtiskais nosaukums?

2. Kas nepieciešams, lai izprastu Atklāsmes grāmatas tēlu un simbolu nozīmi?

3. Kur pirmās atklāsmes laikā atradās Jānis?

4. Kāda nozīme Atklāsmes grāmatas izpratnē ir Svētnīcai?

5. Ko nozīmē tas, ka Jēzus pravieša redzējumā stāv starp septiņiem gaismekļiem un tur rokās septiņas zvaigznes?

6. Kāpēc Jēzus ir centrālā persona Atklāsmes grāmatas notikumos?
